

Университетска болница, Сан Франциско

Десетина полицейски коли се скупчиха пред входа на университетската болница на улица “Джуда” в Сан Франциско. Мигащите им сигнални светлини допълваха цветната палитра на вечерта. Лъчите на залязващото слънце бяха обагрили облаците в смес от пурпурно и синьо. Отсреща студенти по медицина и болничен персонал наблюдаваха и обсъждаха оживено. Пускаха се какви ли не слухове. Че в болницата имало убити, много. Че някакъв луд успял да се измъкне от стаята си, убил неколцина служители, а други държал като заложници, че специален полицейски отряд проверявал цялата сграда.

Детектив Франк Гордън гледаше тълпата пред матовото стъкло на фойето.

- Само да видят светлини на полицейска кола и се събират като пеперуди около лампа. Няма значение колко може да е опасно, че могат да загинат, просто се събират около светлината. - Обърна се към Тина. - Вие каква сте му всъщност, гадже? Знам, че не сте му жена. - Посочи лявата ѝ ръка. - Няма халка. Освен това проверих: Слоун не е женен.

- Секретарка съм му. Тина Скоколо.

Гордън се наведе напред, сякаш не е чул добре.

- Секретарка?

Тя кимна:

- Работим заедно от десет години.

Той поклати глава, усмихна се невярващо, сякаш искаше да попита: “какво още ще ми сервирате?”

- От двайсет и четири години съм в полицията и това е най-безумното нещо, което чувам.

- Но думите му се потвърдиха, нали? За онзи човек в апартамента му. Гордън звучеше примирено и не много доволен.

- Да, описанието на нападателя, който се представил за брат на Слоун, съвпада с описанието, което Слоун ви е казал. Съвпада и с описанието, което ми даде един от наемателите. Ходих там. Наемателят ми каза, че е разговарял с телефонен техник като този, когото е описала Мелда...

Детективът погледна бележника си.

- Деманюк - подсказа му Тина.

- Да, Деманюк.

- Но не е бил телефонен техник.

- Така излиза. Слоун е прав и за това. Никой не е подавал сигнал за телефонна повреда.

- Значи Дейвид не лъже за обира.

- За обира не знам. Мога само да кажа, че господин Слоун и подал оплакване в полицията и според двамата униформени, които са отишли на местопроизшествието, апартаментът му наистина е бил разбит, както жилището на госпожа...

- Деманюк.
- Жилището на госпожа Деманюк. Да. Както и да е, дотук всичко съвпада.
Тина въздъхна с облекчение.
- Полицаят каза, че било много странно.
- Кое?
- От апартамента не било изчезнало нищо.
- Не разбирам.
- Аз също. Обикновено при проникване с взлом има и кражба. - Гордън вдигна вежди. - Онзи, който е проникнал в апартамента на Слоун, не е взел нищо ценно, нито уредбата, нито телевизора. Просто е разбил всичко. Това изключва грабежа като мотив.
Тина си спомни думите на Слоун, че престъпникът е търсил писмото.
Престори се, че нищо не знае.
- Господин Слоун има ли някакви пороци?
- Пороци ли?
- Наркотици, алкохол... жени.
Тя поклати глава:
- Той почти не пие, детект...
Замълча на средата на изречението. Спомни си молбата на Слоун да вземе куфарчето му от кантората. Писмото на Джо Браник беше там.
- Госпожице Скоколо?
- Моля?

- Има ли пороци?
- Не. Поне не знам да има.
Вече не звучеше уверено и детективът усети колебанието й.
- Нещо, което да му навлече неприятности, някой да му ума зъб? Може би дължи пари на някого?
- Не. Не знам да има такова нещо. - Пак прозвуча неуверено. Тина скръсти ръце. - Не знам нищо за личния му живот, детективе, но ви уверявам, че не е пристрастен към нищо... освен може би към работата си. Дори не знам как намира време. Колкото до парите, аз депозирам чековете със заплатата му и плащам доста от сметките му. Уверявам ви, че не изпитва затруднения. Рядко харчи нещо за себе си. Поръчвам костюмите и ризите му по каталог.
- Какво прави с парите си?
- Инвестира ги или просто ги влага в банката. Дава много на детски благотворителни организации.
Гордън се потърка по брадичката, сякаш проверяваше дали се е обръснал добре.
- Ами врагове?
Тя сви рамене:
- Адвокат е.
Гордън се усмихна при този коментар.

- Искам да кажа - добави тя, - че обикновено печели. Затова със сигурност доста хора не го обичат. Но да има толкова заклетии врагове... не, не мисля.

Гордън извади от джоба си найлоново пликче и го показа на Тина. Вътре имаше куршум.

- Един от хората ми го видя. Беше точно там, където е казал Слоун.

Тина потрепери.

- Можете ли да му предадете нещо?

- Ще се опитам.

- Съветвам ви да го направите. Кажете му, че е по-добре за него да се предаде.

- Вярвате му, нали? Казахте, че казва истината.

- За всичко ли? Не знам. Но не го подозираме за убийството на госпожа Деманюк. За съжаление той не го знае.

- Какво имате предвид?

- Имам предвид, че е отчаян. И според свидетели - въоръжен.

- Той не е опасен, детективе.

- При обикновени обстоятелства бих се съгласил, госпожице Скоколо, но положението не е обичайно. Един отчаян човек е склонен на отчаяни постъпки. Слоун е бил достатъчно отчаян, за да избяга от болницата, предполагам заради човека, който го е нападнал в асансьора, макар че, както казахте, той е избягал, преди нападателят да дойде. Това показва, че Слоун е очаквал този човек или е имал

друга причина да се бои за живота си. Как и защо, бих искал да го попитам лично, както и да му задам няколко десетки други въпроси, но в момента това не ме тревожи толкова.

- А кое ви тревожи?

- Нападателят е още на свобода и не искам да има други лоши изненади.